

Tamara McKinley

Morgenrood

 DE KERN

Dit e-book is gebaseerd op de eerste druk, 2012

Oorspronkelijke titel: *Morning Glory*
Copyright © 2012 by Tamara McKinley
Copyright © 2012 voor deze uitgave:
De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hans Verbeek
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Omslagillustratie © Shutterstock.com
Opmaak binnenwerk: V3-Services, Baarn
ISBN 978 90 325 1339 9
NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

Brisbane, 2000

Fleur Mackenzie pakte haar handtas, aktetas en laptop en stapte met tegenzin uit de Mazda sportwagen. Meestal had ze veel zin om aan een nieuwe dag te beginnen. Ze hield van haar werk bij Oz Architecten en ze was ambitieus genoeg om hogerop te willen komen voor ze aan kinderen begon. Maar de stemming op kantoor was de afgelopen tijd veranderd en er hing een gevoel van onheil dat zich niet liet verdrijven. Het gonsde al maanden van de geruchten die sterker werden naarmate meer projecten werden uitgesteld, personeel vertrok en tot dan toe trouwe klanten overstapten naar de concurrent.

‘Môgge, Fleur. Hoe gaat-ie?’ Jason Delaney was gekleed in een trainingsbroek en shirt zonder mouwen. Hij droeg hardloopschoenen en had een roze band om zijn hoofd. Hij was buiten adem.

Fleur grijnsde een beetje treurig naar haar collega. ‘Niet geweldig,’ gaf ze toe. De gouden armbanden om haar smalle pols rinkelden zachtjes toen ze haar donkere haar naar achteren streek en de kraag van haar jasje goed deed. ‘Ik maak me zorgen om de vergadering van vandaag.’

Jason hield op met hardlopen op de plaats. Zijn opgewekte gezicht betrok abrupt. ‘Wie niet? Wat denk je, Fleur? Krijgen we de zak?’

‘Ik hoop het niet,’ mompelde ze en haar hoge hakken tikten op het plaveisel terwijl ze doorliep naar de ingang. ‘Greg en ik hebben een hoge hypotheek en vierendertig is geen leeftijd om zonder werk te zitten.’

‘Ik dacht dat Greg net was gepromoveerd tot hoofdchirurg? Hij verdient toch zeker wel genoeg om jullie een tijdje te onderhouden?’

Fleur was niet van plan haar financiële situatie met hem te bespreken. Hij bedoelde het waarschijnlijk goed – hij was tenslotte haar

beste vriend – maar hij roddelde ook graag. Ze toetste de toegangscode in, ging de deur door en liep in de richting van het kantoor op de begane grond. Ze ging de grote, witgeschilderde ruimte binnen die vol stond met bureaus, tekentafels en dossierkasten, deed de lichten aan en legde haar uitpuilende aktetas en zware laptop op haar bureau. ‘Het heeft geen zin erover te speculeren tot we de feiten kennen,’ zei ze rustig. ‘Oz Architecten is een groot bedrijf en we moeten blijven hopen...’

Jason trok de band van zijn hoofd, stopte hem in de zak van zijn trainingsbroek en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Nou, ik heb al op verschillende banen gesolliciteerd, voor het geval dat. Ik kan niet van Enrique verwachten dat hij mij in zalig nietsdoen laat verkeren, hoe graag ik dat ook zou willen.’ Hij wierp een blik op het protserige horloge om zijn pols, een cadeautje van zijn rijke minnaar. ‘Ik kan maar beter opschieten en mezelf mooi maken voor de hoge heren er zijn.’

Fleur glimlachte flauwtjes terwijl hij zich naar de kleedkamer van het personeel haastte. Zij had ook overwogen om een andere baan te zoeken, maar ze voelde een zekere loyaliteit ten opzichte van het bedrijf waar ze al werkte sinds ze van de universiteit kwam en ze kon niet goed geloven dat het op het punt stond om in te storten. Er waren ook nog andere redenen, gaf ze stilletjes toe, want ze wilde dolgraag een baby. Ze wilde haar eigen gezinnetje stichten, nu Greg en zij getrouwd en gesetteld waren. Een nieuwe werkgever zou het niet erg waarderen wanneer ze binnen een jaar met zwangerschapsverlof zou gaan – en haar biologische klok tikte verder. Ze moest vertrouwen blijven houden in Oz Architecten.

Met een enorme geeuw schopte ze haar schoenen uit en wriemelde met haar tenen. Ze had niet goed geslapen en de onzekerheid over haar baan putte haar uit. Greg was op een medisch congres in Sydney en hoewel hij elke avond belde en ze urenlange gesprekken voerden, was het niet hetzelfde als hem thuis hebben. Ze miste het vertrouwde van zijn omhelzing, het kloppen van zijn hart tegen haar oor, het gevoel dat Greg haar rots in de branding was, haar soulmate, en dat het niet uitmaakte hoe hard het stormde omdat hij er altijd zou zijn om haar te beschermen.

Ze woonden al twee jaar samen toen hij haar twaalf maanden geleden verraste door haar ten huwelijk te vragen. Greg was een man die buitengewoon gesteld was op zijn onafhankelijkheid, die gedreven werd door de ambitie een verschil te maken in de problematische, en

soms hartverscheurende, wereld van de kinderchirurgie. Ze had vanaf het begin geweten dat het leven met Greg niet eenvoudig zou zijn. Voor Fleur was het liefde op het eerste gezicht geweest toen ze elkaar op een feestje ontmoetten en ze voelde nog elke keer dat ze naar hem keek een steek van verlangen.

Greg was negenendertig en had nog steeds een atletisch lichaam. Hij zag er eerder uit als een popster dan als een zeer gerespecteerde kinderchirurg. Hij had brede schouders, een platte buik en zijn dikke bos blond haar krulde over zijn oren en naar achteren, weg van zijn knappe gezicht. Maar het waren drie jaar geleden zijn ogen geweest die haar hadden aangetrokken. Ze waren zo groen als de oceaan in de zomer, werden omrand door lange, dikke wimpers en verrieden een onmiskenbare en gevaarlijke sensualiteit die haar al snel verstrikte.

Haar heerlijke dagdroom werd wreed verstoord door de komst van de rest van het personeel. Ze deed vlug haar jasje uit, streek de kreukels uit haar strakke rok en probeerde opgewekt te kijken terwijl zij het kantoor binnenkwamen en hun stemmen en drukte de stilte verdreven die als een balsem was geweest voor de opkomende onzekerheid die haar belaagde. Het enige onderwerp van gesprek was de ophanden zijnde vergadering; het geklets werd minder en de spanning nam toe naarmate het tijdstip van tien uur dichterbij kwam.

‘Waarom ga je niet mee naar de bar om samen met ons je verdriet te verdrinken, Fleur?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik wil alleen maar naar huis, Jason,’ zei ze zacht terwijl ze onder het toezien van een medewerker van de deurwaarder haar laatste persoonlijke bezittingen in een kartonnen doos stopte en haar jasje aanschoot.

‘Maar Greg is weg,’ drong hij aan. ‘Het is niet goed om op een moment als dit alleen te zijn.’ Hij wierp een blik op de potige bewaker die in de buurt rondhing en knikte toen de man op zijn horloge tikte. ‘Kom mee, Fleur,’ probeerde hij haar te overreden. ‘Je kunt hier niet blijven.’

Fleur liet zich in een van de kantoorstoelen zakken. Ze kon het nog steeds niet bevatten. ‘Ik werk hier al sinds ik van de universiteit ben,’ zei ze nauwelijks verstaanbaar. ‘Ik ben hier officieel architect geworden. Ik heb een paar maanden geleden promotie gekregen. Hoe hebben ze dit kunnen doen?’

‘Hebzucht,’ antwoordde Jason zuur. ‘Ze zijn betrappt op het omkopen van projectontwikkelaars en politici. Vervolgens hebben ze de situatie nog erger gemaakt door met de boeken te knoeien. Geen wonder dat we allemaal zonder werk zitten.’

‘Maar het was zo’n groot bedrijf. Waarom was dit nodig?’

Hij pakte de kartonnen doos en zette die boven op die van hemzelf. ‘Wie zal het zeggen – maar hier zitten we nu, zonder werk en zonder een schijn van kans op een afvloeiingsregeling. Persoonlijk zou ik die klootzakken het liefst doodschieten.’

Ondanks alles moest ze giechelen en ze kwam overeind. Ze liepen langs de haastig leeggeruimde bureaus, de dossierkasten die meters papier uitbraakten, de verlaten tekentafels en de schaalmodellen van projecten die nooit zouden worden voltooid. Het ooit zo strakke architectenkantoor wekte nu al de indruk van verlatenheid.

De man van de deurwaarder deed de deur voor hen open en draaide die achter hen stevig op slot.

Jason zette de kartonnen doos in de kofferbak van de sportwagen en omhelsde haar. ‘Weet je zeker dat je niet meegaat naar de bar? Ik trakteer.’

Ze maakte zich los uit zijn omhelzing en schudde haar hoofd. ‘Greg komt vanavond thuis en ik heb andere plannen.’

‘O, zit het zo?’ Hij trok spottend een wenkbrauw op.

Ze giechelde en voelde hoe ze begon te blozen. Ze ging op haar tenen staan en kustte hem licht op de wang die rook naar Paco Rabanne. Hij was de beste vriendin die een vrouw zich kon wensen en ze zou het heel erg missen om hem niet meer elke dag te zien. ‘Ja, zo zit het,’ gaf ze toe, ‘en nu ik alle tijd heb, kunnen Greg en ik aan kinderen gaan denken.’

Jason huiverde. ‘Ik kan me niets vreselijkers voorstellen,’ zei hij binnensmonds. ‘Baby’s lekken aan twee kanten en zijn de pest voor je schoonheidsslaapje. Ik ben zo blij dat ik homo ben.’

‘Ik ook.’ Ze keek glimlachend naar hem op. ‘Bel me, Jason.’

Fleur slikte haar tranen weg terwijl ze in de richting van de rivier de Brisbane reed naar het penthouse dat erover uitkeek. Haar baan kwijtraken was alsof ze een beetje doodging. Ze voelde zich verdoofd, geïsoleerd en onzeker over haar toekomst, want ze genoot van de onafhankelijkheid die haar werk en het verdienen van haar eigen geld met zich meebrachten. De gebeurtenissen van die dag veranderden

alles en haar gevoelens waren te zeer in de war om goed te kunnen nadenken. Ze wilde bij Greg zijn.

De hete, harde stralen van de douche hielpen haar een beetje om zich weer mens te voelen en tegen de tijd dat ze nieuwe make-up had opgedaan en een koele doorknoopjurk had aangetrokken, was ze een stuk positiever gestemd. Ze had talent, was toegewijd en werkte hard. Ze had haar waarde bewezen bij Oz Architecten en zou er snel in slagen een nieuwe baan te vinden; misschien bij een kleiner, degelijk kantoor waar men wat ze te bieden had op prijs zou stellen.

Ze haalde een borstel door haar haar en in gedachten voerde ze een sollicitatiegesprek. Ze zag het hele proces van gewenning en haar nieuwe collega's al voor zich. Met een zucht legde ze de borstel weg en ging naar de keuken. De gedachte dat ze helemaal opnieuw moest beginnen, trok haar totaal niet aan, want ze had andere prioriteiten gekregen.

Haar ambities waren plotseling naar de achtergrond gedrongen door de dringende behoefte aan het moederschap.

Fleur had een kipsalade klaargemaakt en die in de koelkast gezet voor later. Ze schonk een glas witte wijn in. Ze nam kleine slokjes terwijl ze met opgetrokken benen op de bank zat en in een tijdschrift bladerde. Dat legde ze al snel terzijde en ze probeerde zich te concentreren op de avondkrant. Ook die slaagde er niet in om haar aandacht vast te houden en ze stond op het punt om nog een glas wijn in te schenken toen ze zijn sleutel in het slot hoorde.

‘Greg. O, Greg, ik ben zo blij dat je thuis bent.’ Ze lag in zijn armen, ademde de geur van hem in en voelde zijn sterke lichaam tegen zich aan gedrukt. Zijn lippen beroerden haar wang en haar hals voor ze haar lippen bereikten.

‘Fleur, mijn heerlijke Fleur. O, wat heb ik je gemist.’ Greg schopte de deur achter zich dicht, tilde haar op en droeg haar naar de slaapkamer.

Fleur voelde de hitte van haar begeerte door haar lichaam trekken terwijl hij langzaam haar jurk losknoopte. Ze werd uitgepakt als een kostbaar geschenk en haar lichaam kromde zich in zijn richting terwijl hij de holte van haar keel kustte en met zijn tong over haar al

harde tepels ging. Ze kon niet wachten om zijn huid tegen de hare te voelen terwijl ze aan de knoopjes van zijn overhemd friemelde en zijn riem losmaakte.

Zijn warme hand stopte haar vingers en hield ze tegen zijn hart. ‘We hebben de hele nacht,’ zei hij zachtjes met zijn mond tegen de hare. ‘We hebben geen haast.’

Ze vrijden verlangend terwijl de zon onderging en de hemel verduisterde. Ze gingen op in hun eigen wereld en kwamen samen klaar tijdens die langzame dans die hen steeds vaster met elkaar verbond. Toen ze uitgeput waren, voerden ze elkaar stukjes kip en deelden een glas wijn, tot de behoefte om opnieuw te vrijen te sterk werd om te weerstaan. Ze sliepen in elkaar verstrengeld en toen ze wakker werden, praatten ze over het congres en de plotselinge ondergang van Oz Architecten.

Fleur lag met zijn armen om zich heen, haar gezicht tegen zijn borst en ze voelde zich gekoesterd en veilig. Ze hadden lang gepraat en nu lag Greg te slapen. Zijn diepe ademhaling ging gestaag, zijn hartslag onder haar vingers was regelmatig en geruststellend. Ze hield zo veel van hem dat ze wilde dat ze de woorden had om het uit te drukken, hield zo intens van hem dat het bijna beangstigend was en terwijl ze lag te kijken hoe hij sliep, voelde ze opnieuw die diepe, instinctieve en dringende behoefte om zijn kind te dragen. Ze had die kinderwens altijd gehad, maar sinds ze Greg had ontmoet en met hem getrouwd was, was het dringender geworden – want dat zou het kostbaarste geschenk zijn en hen voor altijd aan elkaar binden.

Fleurs oogleden knipperden toen ze bijna in slaap viel. Misschien was vandaag toch niet zo rampzalig als ze had gedacht. Het had allemaal niet beter getimed kunnen zijn. Ze zou het morgen met Greg over dit onderwerp hebben.

Fleur kwam langzaam omhoog uit haar slaap naar de sensuele warmte van Gregs gespierde lichaam en zijn zachte liefkozingen. Ze drukte zich genietend tegen hem aan terwijl zijn lange vingers haar borsten omklemden en zijn ongeschoren kin haar nek kietelde.

‘Goedemorgen, sexy dame,’ mompelde hij en zijn stem klonk al dik van verlangen terwijl zijn hand tergend langzaam over de boog

van haar ribben zwierf, over haar buik naar het donkere haar op de plek waar haar dijen bij elkaar kwamen.

Ze versmolt met hem, warm en gewillig, met een groeiend verlangen en de behoefte om hem in zich te voelen steeds dringender – en toen ze zich naar hem toekeerde, brandden zijn lippen een pad van vuur van haar borsten naar de muskusachtige, fluwelen zachtheid van haar diepste wezen dat zich bij zijn aanraking opende als de blaadjes van een exotische bloem.

Ze kromde haar rug en er ontsnapte een kreun van verlangen aan haar keel terwijl haar vingers door zijn blonde haar gingen en haar lichaam reageerde op de langzaam toenemende, maar sterke sensatie die zijn tong opwekte. ‘Nu,’ hijgde ze. ‘Alsjeblieft, Greg. Ik kan niet langer wachten.’

Zijn ogen schitterden wellustig toen hij grijnsde. ‘Aha, dus dat vind je lekker, mevrouw Mackenzie? En ik maar denken dat je gisteravond grondig en lekker gepakt was.’ Zijn lippen klemden zich om haar harde tepel, zijn tong wervelde eroverheen en eromheen en zijn vingers gingen door met het steeds verder opwekken van haar verlangen.

Fleur kreunde terwijl ze werd meegevoerd naar de golven van genot die zo dichtbij waren, maar toch buiten bereik. ‘Ja, o ja,’ spoorde ze hem aan. ‘Alsjeblieft.’

‘Hou die gedachte vast.’ Greg rolde van haar weg en zocht naar het doosje condoms.

Alleen gelaten en opgewonden als ze was, streek ze haar lange bruine haar naar achteren en pakte zijn arm terwijl ze haar hete, gulzige lichaam tegen zijn koele, gespierde rug drukte. ‘Deze keer niet, Greg, alsjeblieft.’

‘Doe niet zo raar, Fleur, we willen geen ongelukjes.’ Hij zag dat de doos leeg was en vloekte zachtjes.

Haar vingers trokken een spoor over zijn borst en door het gouden dons dat in een streep van zijn navel naar beneden liep en krulden zich om de dikke, stijve penis die klopte als reactie op haar aanraking.

Toen hij zich naar haar omdraaide kreunde hij van overgave en lust. ‘Ik denk dat we het risico wel kunnen nemen,’ zei hij schor. Zijn hand woelde door haar haar en hij had een gespierd dijbeen over haar heupen gelegd terwijl hij haar gezicht bedekte met kussen. ‘Je hebt er gisteravond toch wel aan gedacht om je pil in te nemen, hè?’

Ze glimlachte wrang terwijl ze het zich probeerde te herinneren, maar alle gedachten aan voorbehoedsmiddelen verdwenen toen hij bij haar binnendrong. Ze bewogen als één, langzaam, genietend, in een tempo dat tegelijkertijd heerlijk opwindend en bekend was. Huid gleeed als zijde over huid terwijl de kussen steeds hartstochtelijker werden en de hitte en intensiteit hen dreigden te verteren. Fleur sloeg haar benen om zijn middel en hij drong dieper en hartstochtelijker in haar. Ze trok hem naar zich toe en maakte van hun lichamen één verlangen, één wezen dat overmand werd door liefde en ongeremde behoefte tot het onmogelijk was om niet haar diepste wens te uiten. ‘Laten we een kindje maken,’ fluisterde ze.

Hij verstijfde en dat stille, roerloze moment leek zich oneindig lang uit te strekken. Aan zijn gezicht was niets af te lezen terwijl hij op haar neerkeek. ‘Ik dacht dat je zei dat...’

‘Dat is ook zo, maar...’

Hij ging verder met vrijen, maar het was nu gehaast en egoïstisch – een middel om het doel te bereiken. Hij rolde meteen van haar af toen hij was klaargekomen, stapte een paar tellen later abrupt uit bed en verdween in de badkamer.

De passie die hij bij Fleur had gewekt was verdwenen en een akelig voor gevoel maakte zich van haar meester toen ze dacht aan de andere keren dat ze over baby’s was begonnen. Ze had het in het verleden maar zo gelaten, maar vandaag was het anders. Vandaag was ze er klaar voor om de verbintenis die ze met elkaar waren aangegaan te onderstrepen en de logische gevolgen ervan te aanvaarden.

Hij bleef een eeuwigheid weg. Ze trok het laken op tot aan haar kin en keek toe toen hij eindelijk terug kwam gelopen naar het bed met alleen een handdoek om zijn middel. Hij bewoog met dat lome, bijna roofdierachtige gemak van een kat en ze voelde een steek van verlangen die zo sterk was dat het haar schokte.

Ze keek naar zijn rug terwijl hij zich op het bed liet vallen en met een handdoek zijn haar droogwreef. ‘We moeten erover praten, vind je ook niet – over een baby?’

‘Niet doen, Fleur,’ zei hij zuchtend. ‘Je weet hoe ik erover denk.’

Ze ging rechtop zitten en nam het laken mee om haar naaktheid te bedekken. Ze voelde zich plotseling zo vreselijk kwetsbaar. ‘Dat weet ik eerlijk gezegd niet,’ zei ze geforceerd kalm. ‘Het is een onderwerp dat je altijd hebt vermeden.’

‘We hebben het veel te druk voor kinderen,’ klonk het gedempt vanuit de handdoek. ‘Vooral nu ik hoofd ben geworden van de afdeling chirurgie. En jij gaat weer op zoek naar een baan.’

Ze ging naast hem op haar knieën zitten, het laken nog steeds onder haar kin geklemd terwijl haar lange haar over haar schouders viel. Ze stak haar hand naar hem uit en haar vingers raakten oppervlakkig zijn vochtige schouder. ‘Ik hoef niet meteen een andere baan – voorlopig nog niet. En als ik wel een baan vind, dan kan ik in deeltijd gaan werken en gebruikmaken van de opvang hier om de hoek,’ pleitte ze.

Hij stond van het bed op en trok een boxershirt aan en een sjofele, oude spijkerbroek die laag om zijn smalle heupen hing en op zijn plaats werd gehouden door een brede, leren riem. ‘Kinderen hebben is een volledige baan, Fleur. Je kunt ze niet steeds bij vreemden dumpen als het jou uitkomt.’ Hij liep op blote voeten de slaapkamer door en trok de gordijnen open zodat het vertrek baadde in het zonlicht.

Binnen in haar begon iets van angst te groeien. ‘Dan werk ik helemaal niet,’ zei ze rustig. ‘Als we een kleiner huis nemen, kunnen we van jouw salaris leven.’

‘Ik heb het hier naar m’n zin,’ zei hij binnensmonds terwijl hij naar buiten keek naar het uitzicht op de Brisbane, twaalf verdiepingen lager. Hij deed de dubbele deuren naar hun dakterras open en stapte, nog steeds blootsvoets, de warme zaterdagochtend in.

Fleur fronste haar voorhoofd terwijl ze uit bed stapte en hem met het laken achter zich aan volgde. Het uitzicht was adembenemend, met Mount Coot-tha in de verte en de rivier die als een schitterend blauw lint door het hart van de stad slingerde. Ze wierp er slechts een zijdelingse blik op, want ze was volledig geconcentreerd op haar echtgenoot.

‘Ik vind het hier ook mooi,’ zei ze zacht, ‘maar nu ik zonder werk zit, kunnen we het ons eigenlijk niet veroorloven – en het is niet bepaald een woning voor een gezin, hè?’

‘Dat was ook nooit de bedoeling.’ Zijn gezicht verzachtte en hij liet een arm over haar schouder glijden. Hij trok haar tegen zich aan tot de bovenkant van haar hoofd op zijn warme borst rustte. ‘We wonen hier omdat het in het centrum van de stad is, waar we een leuk sociaal leven kunnen leiden. Bovendien ligt het gunstig ten opzichte van het ziekenhuis. Ik kan het me makkelijk veroorloven om ons te onderhouden tot je weer een baan hebt, Fleur.’